

Politolog Rostislav Iščenko: Ukrajina - 32 let nezávislé degradace

- CZ24 News | 25. srpna 2023

UKRAJINA: Den nezávislosti Ukrajiny byl nejprve stanoven na 16. července. O šest měsíců později přišel 24. srpen. A mohl to být i první prosinec. V každý z těchto dnů byla nezávislost Ukrajiny někým vyhlášena, proklamována nebo potvrzena. Všechny tyto události se však odehrály v roce 1991. Dnes je tedy nezávislé Ukrajině 32 let.

Téměř stejně dlouho, od roku 1946 do roku 1975, bojoval Vietnam s Francií a USA o svou nezávislost v první a druhé indočínské válce. Vezmeme-li v úvahu období boje proti japonské okupaci (od září 1940 do září 1945), má Ukrajina jen malou šanci na tak dlouhou existenci, jak dlouho bojoval Vietnam za svou nezávislost.

V době vyhlášení nezávislosti žilo v celé Indočíně asi 21,5 milionu lidí - ve Vietnamu asi 2/3 z nich. Hospodářství země bylo čistě koloniální, agrární (třetí místo na světě v pěstování rýže). Průmysl byl slabý - lehký průmysl (výroba bavlněných látek) a potravinářský průmysl (který částečně uspokojoval vlastní potřeby). Z nerostných surovin: uhlí, železo, cín. Armádní milice (národní domobrana). Výzbroj pestrá, většinou ruční zbraně + trochu dělostřelectva - vše, co bylo zabaveno intervenčním vojskům. Těžká technika a letectvo prakticky žádné. Chyběl domácí vědecký personál, kvalifikovaní dělníci, celostátní vyšší a střední odborné a profesní vzdělávací instituce. Velmi palčivým problémem byla negramotnost mas.

Srovnajte to se startovacím kapitálem na Ukrajině. 52 milionů obyvatel. Pátá největší ekonomika Evropy. Asi polovina sovětského těžkého a obranného průmyslu, rozvinuté zemědělství. Pět jaderných elektráren s 19 energetickými bloky. Nedokončené 4 bloky ve stávajících elektrárnách + výstavba krymské JE je zmrazena. Dva vědecké jaderné reaktory (v Charkově a v Kyjevě), silná vědecká základna s několika velkými vědeckými centry: Kyjev, Charkov, Dněpropetrovsk, Oděsa, Doněck. Miliony kvalifikovaných pracovníků a odborníků a silná základna pro jejich vzdělávání. Milionová armáda vyzbrojená v té době nejmodernějšími zbraněmi (navzdory masivním spekulacím se zbraněmi a jejich pašováním bojovala Ukrajina od roku 2014 do konce roku 2022 ze sovětských zásob). Třetí největší jaderný arzenál na světě. Dokonce i Ukrajina produkovala zhruba tolik vlastního plynu, kolik spotřebovalo Polsko (samotná Ukrajina spotřebovala mnohem více, ale to je téma na samostatný článek).

Srovnávat Vietnam a Ukrajinu nyní (po 32 letech ukrajinské nezávislosti) nehodlám. Bylo by to jako srovnávat Zimní palác a příbytek primitivního člověka, který se potuloval po lesích jako opičí člověk a ještě se nenaučil stavět pravěké chýše z drnů a klacků. Jen poznamenám, že ve Vietnamu se počet obyvatel několikanásobně zvýšil, nyní tam žije více než sto milionů lidí. Zato na Ukrajině se počet obyvatel snížil buď dvaapůlkrát, nebo třiapůlkrát (nikdo se neobtěžoval počítat) a nyní tam žije 15-20 milionů lidí, přičemž ten druhý údaj považuje stále více odborníků za příliš optimistický.

Již od prvních let nezávislosti začal na Ukrajině propukát občanský konflikt, neboť místní elita pod nářkem o nutnosti vytvořit občanskou společnost a politický národ začala budovat haličskou etnokratickou, která pošlapávala práva a zájmy většiny obyvatel. V roce 2014 (po triadvaceti letech nezávislosti) Ukrajina sama rozpoutala na svém území občanskou válku a o dalších osm let později vyvolala vnější konflikt s Ruskem.

Vietnam se na válku se Spojenými státy nepřipravoval - válka mu byla vnucena, ale Vietnamci válku

proti tehdejší vojenské jedničce a první ekonomice světa vyhráli. Přičemž si už počátkem šedesátých let Američané uvědomili, že prohráli, ale bojovali až do roku 1975, protože podle nejlepších washingtonských tradic se každá další administrativa snažila přenést hanbu porážky na své nástupce.

SSSR a Čína pomohly Vietnamu zbraněmi a poradci. Moře a vzduch však ovládalo americké námořnictvo a letectvo. Od počátku 60. let Čína a SSSR spolu soupeřily, takže bylo velmi obtížné dodávat do Vietnamu zbraně a spotřební materiál. Vietnamci nikdy neměli dostatek výzbroje, ani munice. Vlastní zásobování prostřednictvím válečných trofejí bylo velmi důležitým prostředkem pro zásobování jejich vojsk.

Ukrajina se na válku s Ruskem připravovala po celou dobu své samostatné existence. V této přípravě jí pomáhaly Spojené státy a NATO. Kyjev si sám vybral dobu pro provokaci. Byl to okamžik, kdy se Ukrajina domnívala, že je schopna způsobit Rusku vojenskou porážku. Její sebedůvěru sdíleli i západní spojenci Kyjeva.

Během roku a půl válečných akcí dodaly Spojené státy a NATO Ukrajině stovky tanků, tisíce obrněných vozidel a vozidel BMP, celkem asi tisíc kusů hlavnového dělostřelectva (včetně UAS-viz drony) a MLRS-viz salvové raketomety, několik tisíc minometů, přes sto tisíc ručních zbraní, více než milion nábojů, miliony kusů další munice, stovky vozidel, přes sto kusů letecké techniky (letadel a vrtulníků) a více než tisíc bezpilotních letounů. A to nepočítáme to, co měla Ukrajina ve vlastních skladech.

Zpočátku byly dodávány sovětské modely zbraní a munice, ale když skončily jejich zásoby v zemích kontrolovaných Západem, začaly být dodávány západní zbraně, včetně nejnovějších modelů z výzbroje západních armád. Dosud nebyla dodávána pouze západní letadla. Pokud však Ukrajina vydrží do jara, může dostat i letouny F-16.

Po roce a půl aktivních bojů byl Západ nucen uznat, že Ukrajina válku prohrála. Kyjevskému režimu se nepodařilo uskutečnit žádný ze svých cílů. Zodpovědní západní politici hovoří o nutnosti co nejdříve uzavřít mír, aby se zachránily zbytky Ukrajiny. Kyjevský režim a jeho washingtonští lobbisté z Bidenova týmu, stejně jako řada evropských politiků, však trvají na válce do posledního Ukrajince. A jsou blízko k realizaci této myšlenky.

Jak se mohlo stát, že prosperující provincie, která měla vše potřebné pro úspěšné budování státu, na niž nezávislost dopadla tak nějak sama od sebe, která neměla žádné nepřátele a dokonce se jí bývalá metropole snažila všemožně pomáhat v jejím normálním rozvoji, 32 let zrychleně degradovala, až dospěla do stavu prvobytně pospolné společnosti? Ukrajina se nyní podobá bývalým portugalským koloniím (Angole a Mosambiku), jak je v 70. a 80. letech viděli naši odborníci, kteří tam jezdili pracovat a pomáhat. Byly to rozpadající se zbytky zaniklé velké civilizace, které místní obyvatelstvo neumělo využít.

Odpověď je nasnadě. Na Ukrajině totiž nikdo nezávislost nechtěl. Zkrátka a dobře nepotřebovala ji ani drtivá většina národně-marginalistických skupin, které napodobovaly nacionalistické hnutí za sovětského režimu. Kromě tuctu – či dvou – naivních hlupáků, kteří svůj boj vzali vážně a byli za to uvězněni, pracovali všichni ostatní jako “disidenti Jeho Veličenstva” – pobočníci banderovců, na jejichž příkladu Ústřední výbor Komunistické strany Ukrajiny předvedl úspěšné přetvoření “ukrajinských buržoazních nacionalistů” v lehce poťouchlé, ale jinak zcela neškodné “tvůrce národní kultury”. Z tohoto “boje” plynulo pro bojovníky dobré bytlo i metály.

Po rozpadu SSSR se koryto uzavřelo. Ukrajinská elita si rychle uvědomila, že služby těchto „pobočníků“ banderovců už nepotřebuje. Sami se přece stali “civilizovanými” banderovci. Nebudou

si hýčkat konkurenci! Je pravda, že Západ potřeboval skutečné, řadové banderovce, ale v té chvíli se snažil, aby tomu nebyla věnována pozornost. Masy živené disidentstvím potřebovaly novou závislost. Musel přijít nějaký nový pán, který by je živil za to, že se stanou jeho poskoky nebo řadovými banderovci, protože nic jiného neuměli.

Byrokratická elita (vládnoucí třída) však také potřebovala novou závislost, stejně jako zkorumpovaný byznys, který si vypěstovala. Neuměli normálně hospodařit, byli zvyklí, že za všechno odpovídá centrum, a jeho pokyny lidem jen předávali. Lidí se báli – nikdy předtím se s nimi nesetkali tváří v tvář. Celá špička společnosti potřebovala nového pána. Obyčejným lidem, aby si nevymýšleli a nedělali hlouposti, bylo řečeno, že světlá budoucnost už není v komunismu, ale v EU, a že si na ni mohou i oni sami sáhnout vlastníma rukama, ale aby v ní mohli žít, musí vstoupit do EU a nadšeně plnit všechna přání Západu, i ta nejzvrácenější.

Lidé skutečně chtěli západní komunismus s euro-opravami, se sto druhů klobás a šesti sty druhů piva. Takže je nebylo třeba přesvědčovat. Vznikl celonárodní prozápadní konsensus.

Nedospělý ukrajinský intelekt věřil, že sovětské koryto bude nahrazeno vydatnějším západním a že jinak zůstane vše při starém, a dokonce se to ještělepší. Západ však Ukrajinu a Ukrajince potřeboval pouze jako zdroj, který mohl použít pro své vlastní potřeby, a to bez jakéhokoli šetření, protože tento zdroj dostal zadarmo. Černoši, kteří v 18.-19. století vytvořili prosperitu Západu, zmoudřeli a dekolonizovali se. A najednou jim přišli pod ruku Ukrajinci, kteří upadali do extáze při pohledu na západní zrcátka a korálky odhozené černochoy. Byl by to hřích nevyužít tak vzácné příležitosti: koupit Ukrajinu levněji než Manhattan od Indiánů.

Ukrajinci se stali ideálními otroky. Vzdali se svého území i veškerého majetku a sami se stali univerzálními otroky. Ve službách Západu bojují proti Rusku, na Západě vykonávají nejspínavější práci, poskytují sexuální služby všeho druhu, poskytují náhradní díly (v podobě vlastních orgánů, které dávají zdarma nebo levně). Zároveň se – na rozdíl od černochoy – kteří se vždy snažili zbavit nadvlády Západu, považují za Evropany, věří, že jsou v ráji a že je místní (rajské) obyvatelstvo vítá jako bohy sestoupivší z nebe.

Příslloví říká, že každý strůjcem svého štěstí. To je pravda jen napůl, protože každý si také „strojí“ své vlastní neštěstí.

Ukrajinci vám budou vyprávět tisíc báchorek o svém těžkém boji a najdou tisíc důvodů, proč se jim nedařilo. Stačí se jich zeptat, a proč uspěli Vietnamci?

Odpověď je jednoduchá – Vietnamci chtěli opravdu žít podle svých pravidel ve své vlastní zemi, kdežto Ukrajinci snili o „volňáscích“. Kdo co chtěl, to dostal: Vietnamci umírali, aby skutečně mohli žít ve své zemi, a Ukrajinci umírají zdarma. Jak se říkalo na Majdanu: „Protože si to zaslouží“.

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová republika